

**ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΝΙΚΟΥ ΧΑΤΖΗΤΡΥΦΩΝΑ,
ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΣΥΜΠΡΑΞΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΟΒΙΑΣ
ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΣ ΤΥΠΟΣ
1 Μαρτίου 2007**

Ποιοί λόγοι πιστεύετε ότι οδηγούν τα άτομα αυτά στο να μην αποκαλύπτουν τη φύση τους;

Υπάρχουν κυρίως δύο λόγοι: Ο πρώτος είναι ο φόβος να υποστούν χλευασμό, ότι το κοινωνικό περιβάλλον τους αδυνατεί να αντιληφθεί για ποιο πράγμα ακριβώς μιλούν (είναι ενδιαφέρον, ότι η Εκκλησία μας, όταν αναφέρεται στην ομοφυλοφιλία δεν αναφέρεται στον έρωτα, δηλαδή την αλληλεγγύη-αγάπη μεταξύ δυο ανθρώπων, αλλά στην σεξουαλική πράξη και στη διείσδυση), η βία --λεκτική ή και σωματική-- που αναμένουν να υποστούν, οι αρνητικές διακρίσεις στο χώρο εργασίας, στο σχολείο, στην οικογένεια, στο πολιτικό κόμμα, στο πολιτιστικό σωματείο κλπ.

Ο δεύτερος λόγος είναι η ενσωμάτωση της κυρίαρχης ιδεολογίας από τους/τις ίδιους/-ες ομοφυλόφιλους/-ες και αμφιφυλόφιλους/-ες, η οποία ιδεολογία θεωρεί ότι η ομοφυλοφιλία είναι δήθεν ασθένεια, ηθική κατάπτωση, αμαρτία, κουσούρι κλπ, γεγονός που τους/τις οδηγεί στο κρύψιμο του ερωτικού τους προσανατολισμού, ώστε να μην είναι ευάλωτοι/-ες.

Πιστεύετε ότι η θρησκεία επηρεάζει με κάποιο τρόπο τη συμπεριφορά αυτών των ατόμων και κατά πόσο επηρεάζει στο να αποδεχτούν τη φύση τους;

Οι θρησκείες --με εξαίρεση ορισμένες ευαγγελικές Εκκλησίες-- θεωρούν τη βίωση της σεξουαλικότητας για λόγους ευχαρίστησης --και όχι τεκνοποίησης-- ως αμαρτία. Απορρίπτουν με βδελυγμία την ομοφυλοφιλία, η οποία σε καμία περίπτωση δεν οδηγεί στην τεκνοποιία. Βέβαια, υπάρχουν και εκκλησιαστικοί αρχηγοί που είναι συνετοί και δεν εκφράζονται, και άλλοι που είναι λαλίστατοι. Π.χ. ο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κ. Βαρθολομαίος, δεν έχει αναφερθεί στην ομοφυλοφιλία, και παλαιότερα στις Βρυξέλλες και σε ερώτημα δημοσιογράφου για τη θέση της Εκκλησίας για το προφυλακτικό, απάντησε ότι η Εκκλησία δεν έχει ασχοληθεί με το θέμα και ότι δεν κοιτάζει από την κλειδαρότρυπα της κρεβατοκάμαρας των πιστών! Σε αντίθεση, ο αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος επανειλημμένα τοποθετήθηκε με χλευασμό και υπονοούμενα («εμείς δεν είμαστε Άγγλοι...») και με υποτιμητικούς όρους («...είναι κουσούρι...»). Γενικά, οι εκφραστές των κύριων θρησκειών και Εκκλησιών στην Ελλάδα, σε τελική ανάλυση υποτιμούν τους ομοφυλόφιλους πολίτες και τους ωθούν στο να κρύβονται και έτσι να προστατεύουν την προσωπικότητα-φύση τους.

Θεωρείτε ότι είναι συνηθισμένο φαινόμενο;

Σύμφωνα με διεθνείς έρευνες, και ιδιαίτερα τις έρευνες του αμερικανού Kinsey στα μέσα του 20ού αι., οι οποίες επιβεβαιώθηκαν σε πολλές χώρες με διαφορετικό οικονομικό επίπεδο και πολιτικοκοινωνικό σύστημα (στην Ελλάδα επιβεβαιώθηκαν με ορισμένα γκάλοπ), οι απόλυτα ομοφυλόφιλοι/-ες αποτελούν το 4% του πληθυσμού και οι κυρίως ομοφυλόφιλοι με σπάνιες ετεροφυλοφιλικές σχέσεις αποτελούν το 6%, δηλαδή το σύνολο των ομοφυλόφιλων είναι 10% του πληθυσμού. Ακολουθούν με περίπου 10-15% οι αμφιφυλόφιλοι, οι οποίοι με την ίδια συχνότητα έχουν ομοφυλοφιλικές και ετεροφυλοφιλικές σχέσεις, οι ετεροφυλόφιλοι με σποραδικές ομοφυλοφιλικές σχέσεις και τέλος οι μονοσήμαντα ετεροφυλόφιλοι. Αυτά τα ποσοστά αναφέρονται στις ερωτικές επαφές και όχι στις ερωτικές φαντασιώσεις!

Πώς δικαιολογείτε το γεγονός ότι ορισμένοι όχι μόνο δεν αποκαλύπτουν την ταυτότητά τους, αλλά έχουν και οικογένεια ή σχέσεις με άτομα του άλλου φύλου, παράλληλα με τις ομοφυλοφιλικές τους σχέσεις;

Πρόκειται για αμφιφυλόφιλα άτομα, ή για άτομα με συχνές ή σπάνιες ομοφυλοφιλικές επιθυμίες, τα οποία βρρίσκουν ευχαρίστηση στην παραδοσιακή οικογενειακή ζωή με σύζυγο και παιδιά. Ορισμένοι από αυτούς δεν αποκαλύπτουν τις επιθυμίες τους στον/στη σύζυγο, με αποτέλεσμα να δημιουργείται αναξιοπιστία, αβεβαιότητα στην οικογένεια, ο/η σύζυγος με την αποκάλυψη του γεγονότος να «χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια» του/της. Το έτερο ήμισυ συχνά αντιλαμβάνεται το τι συμβαίνει, αλλά υπομένει και σιωπά. Συχνά πρόκειται για άνδρες ή γυναίκες απορροφημένους/-ες από το επάγγελμα, ερωτικά δήθεν «κρύους/-ες» κλπ.

Πιστεύετε ότι η ζήλια, ο καβγάς και η ένταση είναι πιο έντονα σε ένα ομοφυλοφιλικό ζευγάρι;

Δεν υπάρχουν σχετικές έρευνες και στατιστικές, τουλάχιστον για την χώρα μας. Ωστόσο, είναι δυνατόν αυτά να συμβαίνουν, όταν τα άτομα αισθάνονται αβεβαιότητες, έχουν μάθει να διαπραγματεύονται τις υποθέσεις τους με ένταση και βία. Από την άλλη πλευρά, ένα ζευγάρι από άτομα του ίδιου φύλου έχει την ίδια (παραδοσιακή) νοοτροπία φύλου (από την οποία ποιος τολμά να πει ότι είναι απόλυτα απαλλαγμένος/-η;), γεγονός που διευκολύνει την κατανόηση και τις ισορροπίες μεταξύ τους.

Πιστεύετε ότι υπάρχουν συνέπειες όταν δεν αποκαλύπτουν τη φύση τους, και αν ναι, ποιές είναι αυτές, τόσο σε προσωπικό επίπεδο, όσο και σε κοινωνικό.

Άτομα που δεν έχουν αποκαλύψει τις ερωτικές τους επιθυμίες στους γονείς και στο περιβάλλον τους, ναι μεν αποφεύγουν τη σύγκρουση και πιθανόν την ήττα τους (διώξιμο από το σπίτι, χλευασμός στο σχολείο, αδυναμία εύρεσης δουλειάς και επαγγελματικής ανέλιξης), όμως το τίμημα που πληρώνουν είναι να ενισχύσουν στις κοινωνικές επαφές τους την έλλειψη εμπιστοσύνης προς τους άλλους, να αισθάνονται ότι γενικότερα δεν έχουν στηρίγματα, «πλάτες». Υπάρχει αυξημένος κίνδυνος της αυτοαπόρριψης, της έλλειψης αποδοχής των συγκεκριμένων συνθηκών της ζωής τους (οι αυτοκτονίες των ομοφυλόφιλων πολιτών είναι συχνότερες από αυτές των ετεροφυλόφιλων), της «πίκας» απέναντι στον άλλο (συμπεριλαμβανόμενων και των γονιών τους!). Υπάρχει κίνδυνος να μην αφήσουν τον εαυτό τους να ερωτευτεί, να μένουν «περιχαρακωμένοι», με διπλή ζωή, μια ζωή της «μέρας» και μια της «νύχτας».

Πώς πιστεύετε ότι θα ήταν η κοινωνία αν δεν υπήρχαν όρια; Θα οδηγούμασταν σε μια κοινωνία ασυδοσίας, υπερβολής, ελευθέρων ηθών, όπου δεν υπάρχει μέτρο;

Υπαρξη (οργανική και ανόργανη) χωρίς όρια δεν υπάρχει. Και η ζούγκλα και το φαρ γουέστ έχουν τα όριά τους. Επομένως, το εάν αποδεχτούμε τη φύση και την κοινωνία μας όπως πραγματικά είναι, δεν σημαίνει ότι δεν θα έχουμε όρια, απλά θα έχουμε άλλα όρια και μέτρα. Αν βάζαμε διαφορετικές αξίες, όρια και μέτρα, θα οδηγούμασταν σε μια κοινωνία χωρίς υποκρισία, με πολύ λιγότερα συμπλέγματα και ψυχικές διαταραχές. Μια κοινωνία που θα θέτει τον υπαρκτό (και όχι τον ανύπαρκτο) άνθρωπο ως μέτρο της. Μια τέτοια κοινωνία θα ξέφευγε από τον διϋσμό: το πνεύμα είναι καλό «πράγμα», και η σκέψη, το συναίσθημα, το σώμα είναι αναγκαίο κακό που πρέπει να μπει στο γύψο, να περιοριστεί, να τιμωρηθεί. Είναι ενδιαφέρον, ότι η υποκρισία της κοινωνίας μας είναι τόσο κυρίαρχη στους θεσμούς

και σε πολλούς απλούς ανθρώπους, ώστε αυτοί που κόπτονται κατά του διΐσμου, είναι οι πρώτοι που τον παράγουν (ουέ υμίν σύγχρονοι γραμματείς και φαρισαίοι...).

Σε τελική ανάλυση, τουλάχιστον από προσωπική σας εμπειρία, τι κερδίζει κάποιος και τι χάνει, εφόσον αποκαλύπτει τη φύση του;

Αν αποκαλύψει κάποιος/-α τη φύση και προσωπικότητά του/της, κερδίζει τον επίγειο παράδεισο, περπατάει με σηκωτό το κεφάλι, δεν φοβάται, δεν είναι πια εκβιάσιμος/-η, επιλέγει για φίλους/-ες αυτούς/-ες που τον/την αποδέχονται, δεν μιλάει με μισόλογα για το ομορφότερο πράγμα στη ζωή --την αγάπη και τον έρωτα--, ζει τον εαυτό του/της, δεν ζει στο υπόγειο. Βέβαια, τίποτε στη ζωή δεν καταχτιέται χωρίς αντίτιμο. Το κόστος θα είναι αναπόφευκτο στα αρχικά στάδια της αποκάλυψης, στη σημερινή Ελλάδα. Αλλά θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία!